

úřad vyznačovati orgány státní správy jako representanty výsostné moci, nýbrž že měl na zřeteli stát jako podnikatele automobilové dopravy vůbec. Kdyby se jim mělo rozuměti v užším smyslu, jaký jim přikládá stížnost, musilo by to být v podmínce nějak vysloveno nebo aspoň naznačeno. To se však nestalo. Zřídila-li tedy uvedenou autobusovou linku státní pošta jako státní podnik, zřídila ji »státní správa« a jest tudíž splněna podmínka obmezující koncesní oprávnění st-lovo.

Č. 10.544.

Tituly: * Nárok na stavovské označení »inženýr« podle § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. není podmíněn požadavkem, aby žadatel byl obyvatelem čsl. republiky.

(Nález ze dne 16. května 1933 č. 8683.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 3690/24.

Věc: Karel P. v Římě proti ministerstvu veřejných prací o užívání stavovského označení »inženýr«.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Min. prací zamítlo nař. výnosem žádost Karla P., vedoucího společníka firmy... v Římě o povolení užívati stavovského označení »inženýr« podle cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z., jelikož rozhodnutím býv. osp-é v Jablonci n. N. z 11. dubna 1921 pozbyl čsl. státní příslušnosti a není obyvatelem čsl. republiky.

Stížnost vytýká jako vadu, že prý žal. úřad nerozhodl o eventuelním petitu st-lově, aby mu bylo vydáno potvrzení o tom, že je oprávněn užívati stavovského názvu inženýr, resp., že by mu byl tento název přiznán, kdyby byl podržel čsl. státní občanství. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Je pravda, že st-l ve své žádosti tento eventuelní petit vznesl a že nař. rozhodnutí se výslovně a zvlášť touto částí žádosti nezabývá. Ale nař. rozhodnutí je vyřízením celé žádosti st-lovy, kterou in toto, tedy i eventuelní petit její, zamítá. Neuvádí ovšem, proč jej zamítá, ježto důvody rozhodnutí zřejmě týkají se jen petitu hlavního. Ale neuvedení důvodů není v daném případě vadou podstatnou, ježto po názoru nss-u st-l na kladné vyřízení této své in eventum položené žádosti neměl vůbec nároku. Z předpisů cís. nař. č. 130/1917 a vl. nař. č. 411/21, jichž se st-l v žádosti své dovolával, nelze dovoditi, že by žal. úřad byl povinen ano ani oprávněn vydávati potvrzení o tom, že někdo, kdo nárok na stavovský název inženýra, opřený o § 5 cit. cís. nař. uplatňuje, je či byl již před rozhodnutím o nároku tom názvu toho užívati nebo o tom, že by mu užívání názvu toho bylo povoleno, kdyby nevadily určité skutečnosti. Neboť normy ony upravují toliko, kdo je oprávněn užívati názvu inženýr, a to již na základě vykonaných studií a komu a za jakých podmínek lze název ten i jinak přiznati. O tom rozhoduje — pokud jde o absolventy vyšších průmyslových škol — ministr prací, který, jsou-li podmínky § 5 cit. cís. nař. požadované dány, povolení to dá a je pak ten, jehož žádosti bylo vyhověno, oprávněn názvu toho užívati. Vydávati

však potvrzení, jaké st-l v eventuelním svém petitu žádal, není žal. úřad povinen a nevydal-li ho, neporušil žádné právo st-lovo. Pak ovšem není podstatné vady v tom, že neuvedl důvodů, proč eventuelnímu petitu nevyhověl.

Žádost o povolení užívati stavovského názvu »inženýr« zamítl žal. úřad proto, poněvadž st-l není čl. státním příslušníkem a není ani obyvatelem republiky čl. Že nárok na povolení užívati stavovského názvu »inženýr« podle § 5 cí. nař. 130/17 není podmíněn požadavkem, aby žadatel byl příslušníkem čl. republiky, jakož i, že předpisy § 1 a § 2 odstavce 2 vl. nař. č. 411/21, pokud takový požadavek stanoví, odporují zákonu, vyslovil a odůvodnil nss již v nál. Boh. A 3690/24. Po té stránce opírá se tedy nař. rozhodnutí o důvod, který není ve shodě se zákonem.

Ale nař. rozhodnutí opírá se i o důvod další, že totiž st-l není ani obyvatelem čl. republiky. Na tuto podmínku neváže však nárok st-lem uplatněný ani cí. nař. č. 130/17, ani vl. nař. č. 411/21, ani není v normách těch ustanovení, z nichž bylo by usuzovati, že nárok ten přiznává se jen osobám, které v době podání žádosti neb v době jejího vyřízení jsou obyvateli republiky čl. Ježto pak jde o nárok přiznaný § 5 cit. cí. nař., tedy o určité právo, a poněvadž podle § 18 o. z. o. je každý (tedy nejen ten, kdo v tomto státě bydlí) způsobilý nabýti práv za podmínek v zákoně předepsaných, tu, kdyby byl zákonodárce chtěl nárok ten omeziti jen na obyvatele státu, byl by musil tak učiniti buď výslovně neb pojetím takových ustanovení do cit. normy, z nichž by jasně plynula jeho vůle, přiznati nárok ten jen tomu, kdo na území státu bydlí. Nic takového však z žádného z cit. nařízení není patrné a není proto ani ve shodě s platným řádem právním, zamítl-li žal. úřad nárok st-lem uplatněný proto, že st-l není obyvatelem čl. republiky. Žal. úřad, uváděje tento důvod, měl asi na mysli cit. již nál. Boh. A 3690/24, a to větu důvodů, ve které se praví: »Z toho plyne, že předpisy cí. nař. č. 130/17 dlužno vztahovati na všechny obyvatele tohoto státu« Z věty té usoudil asi žal. úřad, že i nss je toho názoru, že nárok podle § 5 cit. cí. nař. přísluší jen tomu, kdo bydlí na území čl. republiky. Ale nálezev onen tuto otázku vůbec judikátně neřešil, ježto tehdy byla na sporu jediné otázky, zda nedostatek státní příslušnosti čl. je překážkou, aby žadateli bylo přiznáno právo, užívati názvu »inženýr«. Otázku, je-li tomu na překážku, že žadatel nebydlí na území této republiky, řešil nss po prvé dnešním nálezev a z důvodů svrchu uvedených dospěl k jejímu zápornému zodpovězení.

Č. 10.545.

O b ě a n s t v í s t á t n í: Má pouhá skutečnost, že čl. státní občan nabude státního úřadu v cizině, za následek ztrátu čl. státního občanství?

(Nález ze dne 17. května 1933 č. 2459.)

V ě c: Dr. Kurt B. v Praze (adv. Dr. Rolf Haller z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.